

THÁNG NGÀY QUA

Nguyễn Tường Nhung

TÁC GIẢ: Bà Nguyễn Tường Nhung, sinh 1936, là trưởng nữ của cố nhà văn Thạch Lam (tên thật là Nguyễn Tường Vinh sinh 1910 mất 1942) và là phu nhân của cố Trung tướng Ngô Quang Trưởng nguyên Tư lệnh Quân đoàn IV, Quân Khu IV rồi Quân đoàn I Quân khu I của Miền Nam Việt Nam cho đến tháng 3-1975. Hồi ký ghi lại những thăng trầm của cuộc đời bà, từ trại Cẩm Giàng của dòng họ Nguyễn Tường sau khi cha mất, đến khi kết hôn với Trung úy Ngô Quang Trưởng rồi lưu vong sang Hoa Kỳ

TÁC PHẨM: " THÁNG NGÀY QUA " một cuốn hồi ký viết với tất cả tâm tình tự nhiên, trung thực, đầy đủ, cho bạn đọc cảm nhận được cuộc sống tác giả và các thành phần liên hệ với đề tài về 2 nhân vật tên tuổi, là Nhà văn Thạch Lam thừa sanh thời, và Trung tướng Ngô Quang Trưởng mới quá cố .

Có thể những bản khoản của độc giả lại cũng là điểm tác giả Nguyễn Tường Nhung thắc mắc, rằng bà không biết sẽ khởi sự từ đâu, khoảng thời gian nào của cuộc đời bà. "

Nguyễn Tường Nhung đã nói bà không tham vọng là một nhà văn, cũng không sẽ có cuốn thứ hai, nghĩa là bà viết xong cuốn " Tháng Ngày Qua " là chấm dứt , vì các sự việc cũng đã đủ cho một tập hồi ký về người cha, Thạch Lam, và người chồng, Ngô Quang Trưởng .

Trước hết, tôi xin thưa, tác giả bắt đầu " tự sự kể "Tháng Ngày Qua " từ những ngày tháng như đang còn hiện diện ở gia đình thừa bé thơ, tới khi đã lớn lên và trưởng thành

Tác giả Nguyễn Tường Nhung , trưởng nữ của Nhà Văn THẠCH LAM, là người chưa từng viết lách, nhưng dòng văn của bà , tình tiết truyện kể chẳng khác gì những đoạn cảnh trong các tác phẩm của các bậc tiền bối của dòng họ NGUYỄN TƯỜNG danh tiếng , quý cụ cố NHẤT LINH, HOÀNG ĐẠO , THẠCH LAM .

Nhưng không thể nào phủ nhận tính cách hồi ký, mà tác giả NGUYỄN TƯỜNG NHUNG chỉ đề cập sơ sài là ” hồi ức “, rất chính xác các sự việc ngoài đời của bà, và lời kể chuyện có lẽ được ảnh hưởng từ quý cụ Nhất Linh, Hoàng Đạo, Thạch Lam, nên ngôn ngữ Tự Lực Văn Đoàn như phảng phất trong ” Tháng Ngày Qua ” của Nguyễn Tường Nhung vậy.

Tôi đã được đọc khá nhiều các hồi ký của các bậc danh nhân gần thế hệ tôi nhất, quý vị đủ ngành nghề , trong và ngoài quân đội, quý vị đủ lứa tuổi thanh niên, trung niên, cao niên ...ở trong nước hay đã ra nước ngoài , đa phần là muốn tiết lộ, muốn thanh minh, muốn phê phán vv...

Thậm chí có cả những cuốn ngẫm kể công, muốn tranh cãi , muốn bảo rằng trong vấn đề nào đó , nếu ông hay bà được giao nhiệm vụ ấy, thì kết quả mỹ mãn hơn nhiều.

Nhưng không phải vậy, ý nghĩ viết ” Tháng Ngày Qua ” của Nguyễn Tường Nhung, trước sau chỉ muốn diễn tả lòng mình , mà theo thiển ý nông cạn của tôi, tôi nghĩ bà muốn bày tỏ cho thân bằng quyến thuộc , cho con cháu sau này biết tới gốc gác, đồng thời biết tới một hình ảnh phụ nữ trong đại tộc Nguyễn Tường , bà đã tự an tâm , bình tĩnh , nhẫn nại , vươn lên như thế nào .

Có thể nói ”Tháng Ngày Qua ” với 307 trang ký sự hồi ức, và 101 trang hình ảnh ít nhiều liên hệ tới sinh hoạt của tác giả Nguyễn Tường Nhung, là những lời tâm sự thành thật nhất .

Đọc hồi ức ” Tháng Ngày Qua ” để biết được một bậc nữ lưu, đã thực sự gian truân từ tuổi thiếu niên, qua thực trạng khốn khó sau thế chiến thứ hai, khi người cha đã mất , nhà văn THẠCH LAM.

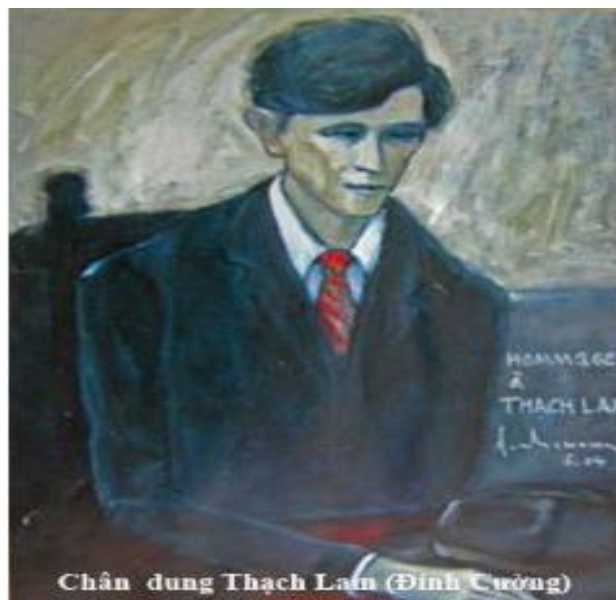
Tới thời buổi đất nước qua phân, chiến tranh ý thức hệ , thao thức nỗi lo âu khi có chông là chiến tướng ngày đêm ngoài mặt trận, Trung Tướng VNCH NGÔ QUANG TRƯỜNG .

Vì thế , hồi ức ” THÁNG NGÀY QUA ” của NGUYỄN TƯỜNG NHUNG không chỉ đóng khung trong khuôn viên dòng họ NGUYỄN TƯỜNG , NGÔ QUANG ... Còn có thể, khoảng không gian chung của những người hiện diện trong 30 năm gian nan, nguy hại vì chủ nghĩa cộng sản xâm nhập chính nghĩa QUỐC GIA TỰ DO, đã thể hiện rõ nét nhất trong hồi ức này .

Quý vị sẽ thông cảm và mến mộ tác giả Nguyễn Tường Nhung , cây viết không chuyên, nhưng rất tài tình trong ngôn ngữ truyện ký, nên đọc, đáng đọc, để không phải tham khảo, truy cứu , vì một lẽ rất giản dị là ở cuốn hồi ức đó, có tất cả chi tiết về thân thế, hành trình cuộc đời của 2 nhân vật lừng danh : Nhà Văn THẠCH LAM nhân vật thứ 6 của dòng họ Nguyễn Tường, thành viên TỰ LỰC VĂN ĐOÀN và cố Trung tướng NGÔ QUANG TRƯỜNG, nguyên Tư lệnh Quân đoàn I, quân lực Việt Nam Cộng Hòa.

Xin trân trọng giới thiệu tác phẩm ” THÁNG NGÀY QUA ” hồi ức của NGUYỄN TƯỜNG NHUNG cùng quý vị, một hậu duệ của dòng họ NGUYỄN TƯỜNG ,và TỰ LỰC VĂN ĐOÀN hậu chiến.

Cao My Nhân

BỐ TÔI

Ngày bố tôi mất, tôi lên 6 tuổi, em kế tôi 3 tuổi và em út mới sanh được 3 ngày. Cả hai em tôi đều là trai. Bố tôi bị lao phổi, vì thời gian đó làm việc quá sức. Một mình ông phải trông coi nhà in, xuất bản báo, viết bài, viết truyện.

Bố tôi bị bệnh nằm nhà đã mấy tháng, nhưng vẫn tỉnh táo, ngay trước khi mất vài tiếng đồng hồ cũng vẫn tỉnh... thấy bố tôi đau lâu mà không bớt, bà nội và cô tôi đi coi bói về bệnh trạng của bố tôi. Thầy bói nói sợ bố tôi không qua khỏi, nhưng sau khi ông bấm số của mẹ tôi. Mẹ tôi lúc đó đang mang thai người em út gần đến ngày sinh. Ông bảo:

“Nếu bà sinh con gái thì nên làm tiệc lớn ăn mừng, còn nếu con trai thì nên lo trước việc tang lễ, vì đứa con trai này khắc cha mẹ và anh chị em nữa.”

Tuy bà và cô tôi không tin hẳn lời của ông thầy bói, vì bố tôi vẫn còn tỉnh táo lắm, nhưng cả hai đều rất lo lắng. Rồi ngày sinh em của mẹ đã đến. Khi biết là con trai thì bà và cô tôi khóc rất nhiều. Mọi người giấu mẹ tôi vì chuyện đó. Mẹ ở nhà thương được hai ngày thì tối ấy bố tôi hơi trở bệnh mệt hơn. sáng sớm ngày thứ ba thì bà tôi cho người đến đón mẹ về vì muốn bố tôi thấy mặt em tôi. Lúc ấy bà phải nói cho mẹ tôi biết về lời thầy bói nói. Thế là cả ba đều khóc, phải xuống dưới bếp khóc vì sợ động đến bố tôi. Người nào mắt cũng đỏ hoe. Mẹ tôi bế em tôi vào để bố nhìn mặt. Bố tôi bảo đỡ dậy để nhìn em cho rõ hơn. Bố tôi ngắm nghía em rồi khen thẳng bé kháu khỉnh và khỏe mạnh rồi quay qua mẹ tôi mắng nhẹ, sao lại bế con về nhà sớm vậy, mới sinh nở còn non nớt, sức khỏe còn yếu, phải nằm lại nhà thương một tuần lễ chứ. Thế là mẹ tôi không cầm lòng được nữa, khóc nức nở. Bố tôi cau mày và nói, tôi đã chết đâu mà khóc.

Đến trưa bố tôi tỉnh dậy và đòi ăn na, thứ na bờ mùi thơm ngào ngạt mà bố tôi thích nhất. Ngoài na ra bố tôi còn thích ăn dưa hồng và dưa gang, các thứ dưa đó khi chín cũng tỏa ra một mùi thơm thật nhẹ nhàng. Ăn được một vài miếng thì bố tôi lại đuối sức mệt lả, người nhà vội đỡ bố tôi nằm xuống và bố tôi bắt đầu thiếp dần. Chiều đến thì chú Bảy tôi đến thăm, chú đã ngồi lại trong phòng bố tôi rất lâu. Khi chú Bảy tôi đẩy cửa bước ra thì mọi người trong nhà đều nhìn chú Bảy tôi bằng ánh mắt chờ đợi một hy vọng may mắn do chú tôi đem lại, vì lúc ấy chú Bảy tôi đã đậu xong bằng bác sĩ cho nên chú biết rất rõ về bệnh trạng của bố tôi. Chú bước ra và đi rất vội vàng không nhìn ai cả. Có lẽ chú sợ làm cho mọi người ruột thịt

trong nhà mất hết niềm hy vọng đã đặt vào chú là chú có thể chữa khỏi bệnh cho bố tôi. Về mặt đau buồn và cặp mắt đỏ hoe của chú đã nói lên được sự sắp sửa ra đi của bố tôi. Cho nên chú chỉ nói một câu tiếng Tây ý nghĩa là bệnh của bố tôi không khỏi được và sự ra đi vĩnh viễn của bố tôi cũng gần đến. Vài giờ sau đó thì bố tôi tắt thở.

Nhóm Tự Lực Văn Đoàn

Ngày đưa đám bố, tôi được ngồi chung xe kéo với mẹ tôi. Trước giờ đưa đám, bà vú bắt tôi mặc áo tang may bằng vải xô thô sớ, lại có dây bằng gai thắt ngang bụng, lại thêm cái mũ mấn chụp vào đầu, kéo miếng vải ở phía trước chụp xuống mắt thì chỉ còn nhìn thấy hai bàn chân mình mà thôi. Tuy còn nhỏ nhưng có lẽ tôi cảm nhận được sự đau buồn qua chiếc áo tang hay có nhẽ vì trông chiếc áo và mũ đó quá xấu và kỳ dị mà tôi chưa thấy bao giờ, cho nên tôi đã khóc và trốn vào trong tủ áo nhất định không chịu mặc khi đưa đám bố tôi

Chiếc xe tang có bốn con ngựa kéo, ngựa được phủ cái choàng màu đen có viền ren trắng, kéo theo chiếc quan tài được phủ bằng nhung đen chung quanh có tua, bốn góc của chiếc xe tang có bốn người thân tay cầm mỗi người một sợi dây từ bốn góc của chiếc quan tài đi chậm chậm theo xe tang. Mẹ tôi mặc áo tang may bằng vải xô, buộc ngang lưng bằng dây gai, đầu đội mũ mấn, tóc xõa ngang lưng, chẳng nhìn thấy mặt mẹ tôi đâu cả. Lúc ấy mẹ tôi mới ngoài 30 tuổi. Bố tôi chết đi để lại cho mẹ tôi 3 đứa con còn quá nhỏ dại, về vật chất thì chẳng có gì, ngoài những cuốn truyện, tiểu thuyết ngắn, dài mà sau này khi chúng tôi khôn lớn, đó là một gia tài vô cùng quý giá và là một niềm hãnh diện cho chúng tôi. Không biết mẹ tôi lúc ấy nghĩ gì và đau buồn ra sao, nhưng tôi chắc mẹ tôi đã đau buồn đến cực độ. (Tôi sẽ viết về mẹ tôi vào một dịp khác.)

Khi quan tài hạ huyệt thật là thảm thiết, bà, cô, chú Bảy cùng bạn bè thân thiết của bố tôi, ai nấy đều quá đau lòng thương tiếc người ra đi còn quá trẻ, khi nhìn cảnh mẹ tôi cứ khóc ngất đi và không còn nói ra lời nữa. Tôi thì cứ nhìn mọi người khóc rồi cũng khóc theo luôn. Em kế tôi khi nhìn thấy có bát cơm đầy, trên có cắm đôi đũa vòng và có hai cái trứng gà luộc thì chỉ tay và đòi ăn. Chị em chúng tôi nào đã biết được sự chia ly chết chóc như thế nào đâu. Tôi còn nhớ rất rõ về hình dạng của bố tôi, bố tôi rất cao, da trắng hồng trông như lai Tây vậy. Bố tôi

hay mặc bộ vét màu kem nhạt may bằng hàng vải dũi, đầu luôn đội cái mũ phớt, chân đi giầy tây, lúc nào cũng bóng loáng. Quần áo của bố tôi lúc nào cũng phải là thẳng tắp, bố tôi rất ngăn nắp thứ tự và rất quý sách. Bố tôi có một tủ sách bìa mạ chữ vàng được xếp rất ngăn nắp. Có một lần cô Năm tôi sang thăm, cô tôi có dẫn theo hai người con trai đang ở tuổi nghịch phá, và họ đã vào phòng sách và lục sách của bố tôi. Bố tôi nói ngay với cô tôi: “Lần sau chị đến thăm em thì chị đến một mình, đừng dẫn theo mấy cháu nữa.” Cô tôi đã quá quen thuộc với tính nói thẳng của bố tôi cho nên không bao giờ giận bố tôi cả. Ngày bác Ba tôi có người con bị chết, bác Tư gái không đến chia buồn được, cô tôi nói với bố tôi về chuyện đó, bố tôi bảo: “Nếu chị Tư không đến đưa đám con chị Ba thì khi nào con chị Tư chết thì chị Ba cũng không phải đến.” Tuy cô tôi đang buồn về việc cháu mất cũng phải phì cười vì câu nói của bố tôi. Cô tôi chỉ làm thăm một mình: “Ai mà muốn con mình chết bao giờ.” Cô tôi và bố tôi rất thân và thương nhau vì lúc nhỏ khi các bác tôi đi học ở xa nhà chỉ còn có ba chị em mà chú Bảy thì lại còn nhỏ, bố tôi chỉ kém cô tôi có một tuổi. Khi cô tôi đi lấy chồng, bà tôi cũng bắt đầu ngắm nghé vợ cho bố tôi.

Trung Tướng Ngô Quang Trưởng và phu nhân

Bà rất ưng ý một cô con của bà bạn thân, nhà rất khá giả và cô cũng đẹp. Bà cô có đánh tiếng và nhà gái bằng lòng chỉ chờ bố tôi đi xem mặt. Bà tôi thúc giục bố tôi mấy lần, nhưng lần nào bố tôi cũng tìm cách từ chối khéo, giằng dũa mãi cả gần năm trời, nhà gái thấy bố tôi vẫn chưa động tĩnh gì bèn nhờ người sang dò hỏi bà tôi một lần chót để bà quyết định vì có người khác muốn đi hỏi cưới cô con gái bà. Bố tôi biết tin ấy bèn thưa với bà tôi là: “Mẹ bảo cô ấy đi lấy chồng đi.” Thế là từ đó bà tôi không đả động gì đến chuyện cưới vợ cho bố tôi nữa. Khi gặp mẹ tôi, bố mẹ tôi đã yêu thương nhau ngay. Bố tôi về thưa chuyện với bà tôi để cưới mẹ tuy lúc đầu bà có hơi ngần ngại vì chưa biết mặt mẹ tôi và gia thế như thế nào. Bà và cô tôi có bàn với nhau về chuyện đó, nhưng bà tôi biết tính của bố tôi, khi đã quyết định chuyện gì thì khó có ai mà lay chuyển đổi ý được, phần nữa tính của bố tôi rất khó chiều. Sau cùng bà và cô tôi đã chấp nhận mẹ tôi rất vui vẻ, bà và cô tôi nói với nhau “thế là từ nay mọi chuyện của bố tôi đã có mẹ tôi gánh lấy, mẹ con mình được thành thơ”. Mẹ tôi hơn bố tôi vài tuổi, bà tuy hơi thấp so với bố tôi, nhưng bà rất đẹp và rất khéo chiều bố tôi. Bà hiểu rõ rất tỉ mỉ từng chi tiết, những sở thích của bố tôi và tôn trọng tất cả những gì mà bố tôi quyết định. Cà phê mà bố tôi uống mỗi buổi sáng phải chính tay mẹ tôi pha.

Cà phê mua thứ thượng hạng nguyên hạt đem về nhà xay lấy. Khi bố tôi vừa ở tòa soạn về thì đã có sẵn một chậu nước nóng ấm và một cái khăn mặt để sẵn để bố tôi lau mặt. Thay quần áo ra, sau khi tắm xong thì cơm nước đã dọn sẵn. Ăn cơm xong bố tôi có thói quen ra ngoài hiên trước nhà để ngắm cảnh, tuy đã về chiều nhưng cũng còn một vài chiếc thuyền,

trên chở những cặp tình nhân họ chèo thật chậm nhìn ngắm mặt trời lặn và thủ thỉ những lời âu yếm. Bố tôi lúc nào cũng rủ mẹ tôi ra cùng ngồi và trò chuyện tâm tình cùng mẹ. Bố tôi ít nói, nhưng khi nói thì đã diễn tả hết ý mình, mẹ tôi rất thích được nghe bố tôi nói chuyện, đó là những giây phút sung sướng của mẹ tôi.

Bố tôi viết văn, viết báo, và có nhà in riêng do một nhóm anh em và bạn bè chung vốn, bố tôi rất bận rộn với công việc. Sáng sớm đã rời nhà để lên tòa soạn làm việc, chiều mới về. Khi về, bố tôi đi tắm thay bộ áo ngủ, trong lúc bố tôi tắm thì mẹ tôi đã sửa soạn bữa ăn tối, thức ăn bố tôi không đòi hỏi phải nhiều thịt, cá hay thịnh soạn, nhưng món gì cũng phải thật tinh khiết, sạch sẽ, và bày cho gọn và đẹp mắt. Bố tôi thích những món ăn thanh như canh giò sống nấu rau ngót, cải xanh nấu cá rô, rau muống luộc, đậu hũ chiên tẩm hành lá hay cá chép rán vàng, và tuyệt đối không bao giờ được dọn món ăn mà đã dọn ăn ngày hôm trước. Có một lần mẹ tôi kho một nồi cá thật công phu định để làm món mặn ăn mấy ngày. Ngày đầu dọn cá kho ra bố tôi thích lắm vừa ăn vừa khen và ăn hết gần một khúc cá kho. Qua ngày hôm sau mẹ tôi lại dọn cá kho ra nữa bố tôi hỏi mẹ tôi “Cá này là cá gổ phải không?” và không đụng đũa vào đĩa cá nữa nên từ đó trở đi không bao giờ mẹ tôi dọn thức ăn đã ăn ngày hôm trước nữa. Nhà cửa thì lúc nào cũng phải sạch sẽ gọn gàng. Trước giờ bố tôi về, mẹ tôi luôn coi lại nhà cửa tuy lúc nào cũng dọn dẹp cho sạch rồi nhưng nhà có trẻ con thì không thể giữ được gọn gàng như ý muốn. Chỉ một chiếc guốc hay dép hoặc đồ chơi của trẻ con vứt ở giữa nhà thì cả nhà bị mắng ngay. Bố tôi rất khó tính và ít khi cười nhưng lại rất thương người. Có thời gian nhà có một anh phu xe để kéo xe cho bố tôi đi làm hàng ngày nhưng khi trời mưa thì bố tôi bảo mưa ướt tội nghiệp, khi nắng thì bố tôi cũng bảo nóng quá kéo xe mệt, và thấy anh kéo xe đổ mồ hôi thì cũng không đành. Rút cuộc bố tôi lại đi xe ngoài để đi làm, anh phu xe chẳng mấy khi được kéo xe cho bố tôi cả, quanh quẩn ở nhà phụ việc lặt vặt với mẹ tôi.

Bố tôi rất yêu tôi, tối nào sau khi ăn cơm xong bố tôi cũng gọi tôi vào phòng sách chỗ bố tôi ngồi hàng đêm để viết văn. Trên bàn viết của bố tôi ngoài những giấy, bút, đặc biệt có một lọ kẹo tây. Những viên kẹo đủ màu sắc hồng nhạt, đỏ, xanh, trắng, đựng trong chiếc lọ bằng thủy tinh trông thật đẹp mắt và thật là muốn ăn. Bố tôi mở nắp lọ, mùi kẹo bay thật thơm. Bố tôi lấy ra cho tôi một cái, chỉ một cái thôi không bao giờ bố tôi cho thêm, tôi biết như vậy nên cũng không bao giờ dám xin thêm. Tôi ăn viên kẹo đó thật chậm, chỉ ngậm chứ không dám nhai, khi chất ngọt của kẹo đã tàn gần hết bên trong có một hạt hạnh nhân tôi cắn tan và nhai thật kỹ, vừa ròn vừa bùi.

Ngày tôi còn bé bố tôi bảo mẹ may một cái yếm dài cho tôi lúc nào cũng đeo ở trước ngực có thêu chữ “Đừng hôn tôi”. Chắc bố tôi sợ mọi người thấy tôi mồm mĩm dễ thương thì hay hôn lên má tôi như vậy không vệ sinh và có thể lây bệnh. Khi trời trở lạnh mẹ tôi nói để mua mũ cho tôi đội thì bố tôi bảo tóc con nó dày và đen nhánh không cần đội mũ trông xấu xí. Khi mẹ tôi có thai tôi thì bố đã chọn tên sẵn con đầu lòng thì đặt là Bạch kế là Đăng rồi Giang, lấy tên một dòng sông. Đến khi tôi chào đời là gái bố tôi ngại khi lớn lên tôi đen đúa cho nên đổi tên khác cho tôi, nhưng sau vẫn giữ hai tên đã chọn sẵn cho hai em tôi. Có lẽ cũng là số mệnh đã định sẵn cho nên bố tôi đã chỉ chọn có ba tên.

Bố tôi không thích tiếp khách ở nhà, ngay cả bạn thân cũng vậy. Chỉ có chú Đình Hùng và bác Thế Lữ thỉnh thoảng đến có một lần. Chú Đình Hùng có lần uống rượu say nôn mửa tung tóe, mẹ tôi lấy vôi rồi bôi vào gan bàn chân của chú. Chú trẻ hơn bố tôi vài tuổi, người thấp và bé nhỏ, tóc để dài và chải ngược về phía sau và lúc nào cũng bôi brillantine bóng mượt.

Khi còn sinh thời (sống) bố mẹ tôi ở tại đầu làng Yên Phụ trong một căn nhà nhỏ nhưng rất thơ mộng. Nhà ở ngay cạnh hồ Tây có cây liễu rủ, tàn liễu xà xuống gần mặt nước hồ có cái cầu bằng gỗ đưa ngoài xa. Tôi hay ra cầu đó ngồi thả đôi chân xuống nước rồi dùng đưa đôi chân dưới làn nước thật mát. Đường từ ngoài vào làng toàn lát bằng gạch đỏ, trên đường đi chỗ nào cũng nhìn thấy nước hồ, đi qua một cái đình lớn là tới nhà bố tôi. Đi sâu vào trong làng rất đẹp, hai bên là những dàn hàng rào trồng bằng cây duối, được cắt thật bằng phẳng khi tới mùa quả duối chín vàng trông xa như những sợi tơ tằm óng ánh, ăn thì thật thơm và ngọt. Trừ một vài gia đình từ xa đến ở thuê phần đông làng Yên Phụ sống bằng nghề trồng hoa, đủ các loại từ thược dược tím, đỏ, tía, cúc vạn thọ vàng ươm, đại đoá vàng ươm, lay ơn trắng hồng, huệ trắng thơm ngào ngạt, v.v... Buổi sáng sớm các tay buôn hoa từ các nơi đều đến vườn hoa để mua buôn về bán lẻ lại tại chợ hoa và các chợ trong thành phố. Một số gia đình có đông người thì họ tự cắt hoa rồi đem ra chợ bán như vậy họ sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Sau khi bố tôi mất, bà nội tôi đã đón mẹ tôi và chị em chúng tôi về lại Cẩm Giàng ở với bà. Từ đó tôi chưa có dịp trở về lại làng Yên Phụ nữa.

Thấm thoát bố tôi đã ra đi hơn chục năm rồi, hàng năm đến ngày giỗ bố khi mẹ tôi còn sống năm nào bà cũng làm giỗ thật trang trọng dù lúc đó nhà nghèo bà cũng xoay sở để có đủ tiền mua gà, vịt, xôi chè, và các thứ cần thiết cho việc cúng bái, nhất là hoa sen và hoa cẩm chướng hai thứ hoa mà bố tôi thích nhất và thạch trắng thái nhuyễn thả vào trong chén nước đường có thả hoa nhài màu thạch long lanh trông như những mảnh vụn thủy tinh và mùi thơm của hoa nhài, cộng thêm mùi trầm hương của cúng tóa ra từ trên bàn thờ, tôi có cảm tưởng qua làn khói mỏng đó, bố tôi đã hưởng được và ẩn hiện đâu đây để vui cùng con cháu. Mẹ tôi mất cũng đã hơn hai chục năm qua, chị em chúng tôi cũng vẫn cúng giỗ bố tôi y như hồi mẹ tôi còn sống, năm nào cũng có cô tôi và các cháu của bố tôi tham dự. Năm nay lại sắp đến ngày giỗ của bố tôi, tôi viết bài này để dâng lên hương hồn của bố tôi và để tưởng niệm một nhà văn đã được khen là người viết truyện ngắn hay nhất của đầu thế kỷ thứ 20.

(Còn tiếp)

Nguồn:<https://vietnamusadaily.com/2023/05/hoi-ky-thang-ngay-qua-cua-nguyen-tuong-nhung-3/>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10500 TÁC PHẨM